

ούτου δυσχερούς ἀφάμενος ἔργου ἔφερεν αὐτὸ εἰς αἴσιον πέρας· διότι πρὶν ἢ ἀναχθῆ εἰς τὸ κινδυνώδες πέλαγος ἐβολιδόσκοπῆσεν αὐτὸ ἐπισταμένως καὶ ἀπέφυγε τὰς ὑφάλους ἐκείνας ἐφ' ὧν διέκρινε τὰ ναυάγια τῶν πρὸ αὐτοῦ διαπλευσάντων.

Ὁ κύριος Βλάχος ἔγραψε κωμωδίας διὰ τὴν Ἑλλάδα οἷα ὑπάρχει σήμερον καὶ οἷα θὰ ὑπάρξῃ ἐφ' ἱκανὰ εἰσέτι ἔτη, καθόσον τὰ ἔθνη καὶ αἱ κοινωνίαι ἀναπλάσσονται διὰ τῶν αἰώνων καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἐνιαυτῶν ὡς τὰ ἄτομα. Ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ σύγγγυς τὴν κοινωνίαν ἢ μᾶλλον τὰς κακίας τῆς κοινωνίας αἵτινες ἔχρηζον διακωμωδήσεως καὶ αὐτὰς διεκωμώδησε μετὰ θαυμασίας ψυχολογικῆς καὶ αἰσθητικῆς ἐμπειρίας, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰ σχετικὰ τοῦ κακοῦ αἴτια, ὡς ὁ εἰδήμων παθολόγος ἐξετάζει πρὶν ἢ προβῆ εἰς τὰ τῆς θεραπείας μέσα, τὴν φύσιν, τὸ εἶδος, τὴν ἡλικίαν, τὴν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ τὰς τάσεις τοῦ ἀσθενοῦς.

Φυσικὰ καὶ ἀναπόδραστα τῶν ἀρτιγεννῶν κοινωνιῶν ἐλαττώματά εἰσιν ἀναμφιλέκτως ἡ κενοδοξία, ἡ ἔπαρσις, ἡ πλαστὴ ἐπίδειξις, δὸς δ' εἰπεῖν, παρὰ τῷ ὑμετέρῳ γυναικείῳ φύλῳ ἰδίως, ὁ ῥωμαντισμός. Τὰ ἐλαττώματα ταῦτα τεχνηέντως καὶ φυσικώτατα σατυρίζονται ἐν ταῖς κωμωδίαις, *Ἡ κόρη τοῦ παντοπόλου, Ὁ λοχαγὸς τῆς Ἐθνοφυλακῆς, Γαμβροῦ πολιορκία* καὶ ἐν αὐτῇ τῇ κατὰ τὸ Γαλλικὸν διασκευασθεῖσιν *Πρὸς τὸ θεαθῆναι*, τοῦθ' ὅπερ ἐμφαίνει ὅτι ὁ κύριος Βλάχος ἀνχωρεῖ ἐκ σταθερῶν ἀρχῶν ἐν τῇ τοῖς πρωτοτύποις ἔργοις καὶ ταῖς μεταφράσεσιν αὐτοῦ.

Ἐξ ἄλλου, δεξιῶς ἀποφυγὼν ὁ συγγραφεὺς τὴν τοῦ παρωχημένου συρροῦ πολιτικὴν σάτυραν καὶ τὴν ἀξιόμειπτον καὶ ἄσκοπον μιμικὴν περατογραφίαν ἧτις πρωτεύει ἐν ταῖς Γαλλικαῖς κωμωδίαις τῶν νεωτέρων χρόνων, ἠκολούθησεν ὁδὸν τραχυτέραν ἀλλ' εἰς ἀγαθὸν ἀπολήγουσαν σημείον, ἧτοι τὴν διακωμώδησιν παθῶν καὶ χαρακτήρων. Κατὰ πόσον δὲ ὁ κύριος Βλάχος ἐπέτυχε μαρτυροῦσιν οἱ ἀλλεπάλληλοι ἐν τοῖς Βουτσιναίοις καὶ Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι ἄθλοισι, ἢ ἐν τοῖς θεάτροις Ἀθηνῶν, Σύρου καὶ Κωνσταντινουπόλεως ἐνθουσιώδης τῶν ἔργων του ὑποδοχὴ καὶ ἡ ὑπόληψις ἧς ἀπολαμβάνει παρὰ τῷ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος φιλολογικῷ κόσμῳ. Συγχαίροντες ἀπὸ καρδίας τὸν ἐστεμμένον ποιητὴν, εὐχόμεθα ἵνα τὰ δόκιμα αὐτοῦ

ἔργα χρησιμεύσωσιν ὡς ὑπογραμμὸς εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν νέους τοὺς περὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς φιλολογίας ἀσχολουμένους, γνωρίζομεν, ἐκφράζοντες τὴν εὐχὴν ταύτην ὅτι τινες ἔχοντες τὴν οἴησιν ὅτι ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐγεννήθησαν κωμωδωποιοὶ θὰ μορφάσωσιν, ἀλλ' ἀφίνομεν εἰς τὸν μέγαν διδάσκαλον, τὸν χρόνον, νὰ πείσῃ αὐτοὺς περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν λόγων μας.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΓΑΛΩΝ.

Μετά τινος ἡμέρας, λέγει ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερὶς «Τὰ Ἡμερήσια Νέα» θέλει λάβει χώραν ἐν τῷ Κρυσταλλίνῳ Παλατίῳ τοῦ Λονδίνου πρωτοφανῆς Ἐκθεσίς Γαλῶν ἧς ἡ ἐπιτυχία προοιωνίζεται βεβαία, νέα θέλητρα καὶ λαμπρότητα ἐπιπροσθέτουσα εἰς τὸ νεοφανές τοῦτου θέαμα.

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς τῶν γαλῶν φυλῆς ἀντιπροσωπευθήσονται κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐν τῇ ἐκθέσει· εἰσὶ δὲ τὰ ζωηρότερα, εὐγενέστερα καὶ πρώτιστα. Ἐκατὸν ἐξήκοντα κλωβία περιέχουσι τὰ ὠραιότερα καὶ περιεργότερα δείγματα τῆς τάξεως ταύτης τῶν ἐπὶ τοῦ πλανήτου ἡμῶν ἐνδiciaτωμένων σαρχοδόρων.

Πολλαὶ ἄγριαι γαλαὶ τῆς Σκωτίας, συλληφθεῖσαι διὰ παγίδων καὶ ἀποσταλεῖσαι ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Σουδερλάνδης, ὡς καὶ δύο ὁμοειδῆ ζῶα, ἀποσταλέντα ὑπὸ τοῦ Κ. Βουκλάνδ, παρίστανται ἐν αὐτῇ.

Ἡ ἀξιοτίμος Κ. Γρέυ λίαν συντελεῖ εἰς τὸν θρίαμβον τῆς ἐκθέσεως ταύτης διὰ τῆς ἀποστολῆς ἐν αὐτῇ γαλῆς Περσίδος σπανίας ὠραιότητος καὶ ἐπισήμου καταγωγῆς. Τὸ εὐγενές τοῦτο ὑποκείμενον φέρει ἐπικρεμαμένην ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ θήκην περιεργον, ὡς μητρῶον, ἐν ἧ ὑπάρχει σημείωσις τῆς γενεαλογίας αὐτοῦ.

Γαλαὶ τῆς Βελούρης, Ἀσιατικῆς Τουρκίας, Ἀγκύρας, Χαλεπίου, Κωνσταντινουπόλεως κτλ. ὡς φίλοι συναντῶνται ἐν τῇ Ἐκθέσει ταύτῃ, διακρινόμεναι ἅπασαι ἐπὶ σπανίᾳ ποικιλίᾳ καὶ ἐπὶ κομψότητι τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν.

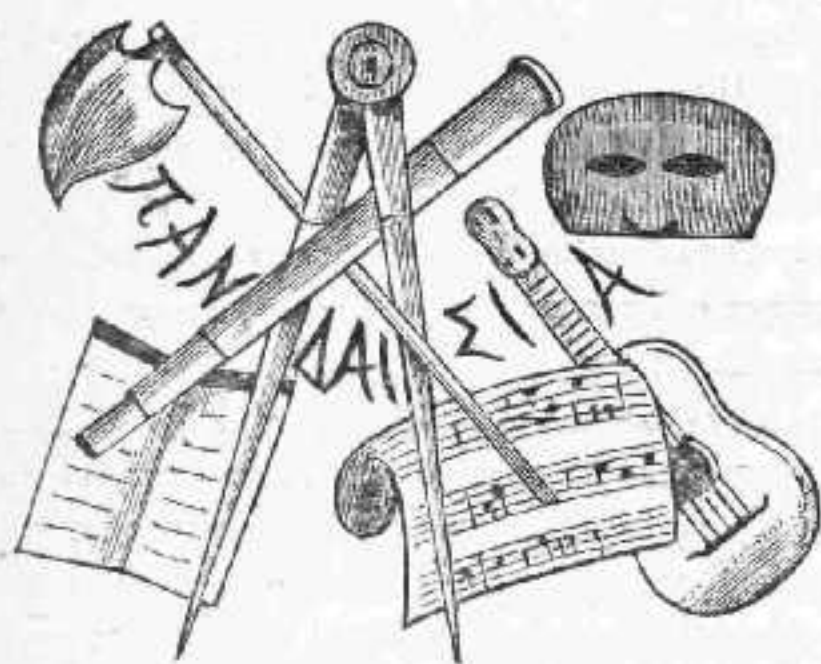
Ἐνταῦθα ἐπίδειχθήσονται πρὸς τούτοις γαλαὶ τῆς Θεβαίδος καὶ γαλῆτις τοῦ Σιάμ, ἧν λέγουσιν ἀπρόσιτον καὶ λίαν σπανίαν.

Ἡ λαίδυ Λουβδόκ ἀπέστειλεν ἐν τῷ Κρυσ-

σταλλίνω παλατίω ὄραϊον πλάσμα ἐκ τῆς φυλῆς Βιζαάμ, μετὰ λευκῶν μακρῶν τριχῶν, χρυσιζοντας ὀφθαλμούς, ὅπερ ἔσται τὸ θαυμαστότερον τῆς ἐκθέσεως ἀντικείμενον.

Πολλὰ ἄλλα περίεργοι γαλαί, ἃς οὐδέποτε εἶδεν ἡ Εὐρώπη, ἀνευ οὐρῶν, ξανθόχροι, ποικιλόχροι καὶ ἐν γένει εἰπεῖν ἅπασαι αἱ φυλαὶ τῶν γαλῶν τῆς γῆς παρασταθήσονται ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ.

Πολλὰ τούτων ἔλαβον ἀκαταλόγιστον ἀνάπτυξιν· οὕτω δὲ τινὲς ζυγίζουσι 20 ἕως 25 λίτρας.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.

Ὁ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου καθηγητῆς τοῦ ῥωμαϊκοῦ δικαίου Ζέγκερ ἐτελεύτησε κατ' αὐτὰς ὑπερεβδομηκοντούτης,

* * * Ἐτελεύτησε κατ' αὐτὰς ἐν Καϊνιγσθέργη ὁ ἐν τῷ αὐτόθι πανεπιστημίῳ καθηγητῆς Ὑβερβεγ, συγγραφεὺς τοῦ δοκιμωτέρου ἐγχειριδίου τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας, ἐκ δόξης καὶ μεταφραστῆς τῆς Παιητικῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, συγγραφεὺς πολυτμου πονήματός περὶ τῆς χρονολογικῆς τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων τάξεως, καὶ ἄλλων ἔργων.

* * * Ὁ περικλεῆς ἱστοριογράφος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος Γεώργιος Γρότε ἐτελεύτησεν ἐν Λονδίῳ τῇ πρώτῃ τῇ 6]18 Ἰουνίου μετὰ μακρὰν καὶ ὀξείαν νόσον. Ἡ ὑπ' αὐτοῦ συγγραφείσα δωδεκάτομος ἱστορία τῆς Ἑλλάδος εἶναι, ὡς γνωστόν τοῖς πᾶσιν, ἐν τῶν λαμπροτάτων μνημείων τῆς ἱστορικῆς τέχνης τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος, εἶναι ἡ καλλιτέρα ἱστορία τῶν ἀρχαίων. Ὁ

Γρότε (γεννηθεὶς τῷ 1794) κατήγετο ἐκ Γερμανῶν· ἐκκαίδεκαέτης τὴν ἡλικίαν εἰσῆλθεν εἰς τὸ τραπεζικὸν κατάστημα τοῦ πατρὸς του, ὑπὸ ἀκατασχέτου ὅμως ἐμφορούμενος φιλομαθείας, ἀπεχαιρέτισε ταχέως τὸν Ἐμπολαῖον Ἑρμῆν καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς γραμματολαγίας τῶν Ἑλλήνων. Ἀπὸ τοῦ 1823 ἤρξατο συγγράφων τὴν ἱστορίαν, ἣτις ἐμελε ν' ἀποθανατίσῃ τὸ ὄνομά του. Ἀπὸ τοῦ 1833 μέχρι τοῦ 1841 ὁ Γρότε ἦτο ἀντιπρόσωπος τοῦ Λονδίνου ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ, ὅπου διέπρεψεν ἐπὶ ἄκρα ἐλευθεροφροσύνῃ, συνηγορήσας πάντοτε ὑπὲρ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς μυστικῆς ψηφοφορίας καὶ ἀνταγωνισθεὶς μετὰ θάρρους πρὸς τὰς μισελευθέρους ἐνεργείας τῶν συντηρητικῶν. Ἐγκαταλιπὼν τῷ 1841 τὸ Κοινοβούλιον, ὁ Γρότε ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐπιξεργασίαν τῆς ἱστορίας του, ἧς ὁ πρῶτος μὲν τόμος ἐξεδόθη τῷ 1846, ὁ δὲ τελευταῖος καὶ δωδέκατος τῷ 1855. Τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ἀπέσπασε τὸν θαυμασμὸν τῶν λογίων ἀνδρῶν· ἐν Γερμανίᾳ μετεφράσθη ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Μείονερ βραδύτερον δὲ μετρημηνεύθη καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν ὑπὸ τοῦ Κ. Σαδού. Ἀμα περατωθείσης τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἀδάμαστος φιλοπονία τοῦ Γρότε ἐστράφη εἰς ἕτερον κλάδον τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων. Τῷ 1865 ἐξέδοτο τρίτομον συγγραφήν περὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν ἄλλων ἐταίρων τοῦ Σωκράτους, ἡσχολεῖτο δὲ περὶ τὴν συγγραφήν παραπλησίου ἔργου περὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅτε ὁ ἀπηνῆς θάνατος κατέστρεψε τὴν πολύτιμον αὐτοῦ ὑπαρξίν. Ὁ Γρότε ἦτο ἀντιγραμματεὺς τοῦ ἐν Λονδίῳ Πανεπιστημίου· ἐπὶ τῷ ἐπιτίμῳ δὲ τούτῳ ἀξιώματι τοσοῦτον ἐνηθύνετο ὥστε, ὅποτε ὁ Κ. Γλάδστων προέτεινε αὐτῷ τίτλον εὐγενείας ὅπως εἰσαχθῆ εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων, ὁ ἐνθερμος οὗτος λάτρης τοῦ πολιτεύματος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, ἀπεποιήθη τὸν τίτλον εἰπὼν ὅτι ἐπεθύμει νὰ διατελῆ ἀπλοῦς μᾶλλον πολίτης ἢ ἀργὸν μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Ὁμοτίμων. Ἐν τῷ ἰδιωτικῷ αὐτοῦ βίῳ ὁ Γρότε ἦτο καθ' ὑπερβολὴν φιλόφρων καὶ ἀξιέραστος· καταλείπει χήραν, διακρινομένην ἐπὶ συγγραφικῇ ἱκανότητι, ἀλλ' οὐδὲν τέκνον. «Ὁ κάλλιστος γόνος τοιοῦτου ἀνδρὸς (ἐπάγει ὁ «Χρόνος») εἶναι αὐτὰ τὰ συγγράμματα, δι' ὧν τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου Γρότε θά μὲνη, ἐφ' ὅσον σώζεται ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα.»